

I.

Мина се цѣла епоха отъ подписването на Парижкий договоръ, въ 1856 година, въ който Турция обѣща да олекчи положението на християнитѣ въ държавата си. Годишнитѣ се истичаха и подобрения не станахъ, за олучшение спорѣдъ даденитѣ обѣщания, освѣнъ ужасни кръвопролития. Турцитѣ си я карахъ пакъ по ветхому. Фанатизмътъ до толкова бѣ ги заслѣпилъ, щото да мразятъ всѣко съществуващо християнско нѣщо като считатъ че се осквернява тѣхната държава. За това прѣзирахъ християнитѣ, гоняхъ ги, ограбвахъ ги и убивахъ ги и още повече когато Черкезитѣ и Татаритѣ нахлуха въ Балканский полуостровъ. Българитѣ християни бѣха поробени на Черкезитѣ и на Татаритѣ като ги храняха помагаша имъ, прибираха ги въ жилищата си, които самото турско правителство бѣ ги натлѣпило. Отъ друга страна бирницитѣ (мухтари) съединени съ правителственитѣ чиновници злоупотрѣбяхъ и расхвърляха тѣжки данѣци на християнитѣ, тѣй и волни помощи за исплденитѣ Черкези и Татари. Правителството присвои и земитѣ на своитѣ раи и ги прѣдаде на мързеливата сганъ. На сѣшитѣ земи данѣкътъ се изискваше и се плащаше отъ първитѣ имъ притѣжатели. Черкезитѣ населени изъ между християнитѣ, искрадоха имъ работнийтъ добитѣкъ, а възползувани отъ правителственната немарливостъ, почнахъ и да убиватъ, и да обиратъ, най-повѣче като узнаха, че както правителството, тѣй и населението турско бѣхъ настроени враждебно противъ християнитѣ. Въ случай, че сторвахъ явно злодѣйство